

100% Guds Ord och 100% människa

– där två eller tre är församlade i mitt namn:

Om Sonens Människoblivande och Herrens och
celebrantens union i församlingen –

Om biskops/prästämberet, Jesu person och röst: Herrens tjänare
och Herrens smordes lidande.

1. Sann Gud och sann människa omvittnad i en och samma
röst.

Bakgrunden till detta inlägg kommer av att jag på senare år mött
en undervisning som vill hävda att Jesus inte skulle uppträda
som Guds kraft i egen person utan verka som gudomligt avklädd
människa endast genom den Helige Andes kraft. Det gudomliga
i Jesus skulle inte uppträda mänskligt med mindre än att också
vara mänskligt begränsat. Tanken knyts till Jesu dop.

Redan i Nya Testamentet finns en spänning i frågan om det
Jesus gör är sant i meningen övernaturligt möjligt, och frågan
om Guds inblandning i den död som dominerar historien. Finns
det mänskliga och det gudomliga i en och samma person?!
Anspråket är tydligt att Jesus är Guds son men hur kan Guds son
dö på ett kors? Förståelsen av den Helige Andes verk - då som
nu - blir en nyckel och det berör t.o.m. en sådan fråga som
förståelsen av ämbetet. Vad gör apostlarna för skillnad när vi
läser om Jesu dop?

I Petrus predikan i Apostlagärningarna kap. 10 sammanfattas
Jesu liv:

*34 Då började Petrus tala: "Nu förstår jag verkligen att Gud inte gör
skillnad på människor, 35 utan tar emot den som fruktar honom och gör det
som är rätt, vilket folk han än tillhör. 36 Detta är det ord som Gud sände till
Israels folk när han förkunnade frid genom Jesus Kristus. Han är allas
Herre, 37 och ni känner till det som har hänt* i hela Judeen, med början i
Galileen efter dopet som Johannes förkunnade: 38 hur Gud smorde Jesus
från Nasaret med den helige Ande och kraft. Han gick omkring och gjorde
gott och botade alla som var i djävulens våld, för Gud var med
honom. 39 Vi är vittnen till allt som han gjorde både i judarnas land och i
Jerusalem.*

*De hängde upp honom på trä och dödade honom, 40 men Gud uppväckte
honom på tredje dagen och lät honom visa sig – 41 inte för hela folket utan
för de vittnen som Gud i förväg hade utvalt, för oss som åt och drack med
honom efter att han uppstått från de döda. 42 Och han befallde oss att
predika för folket och vittna om att han är den som Gud har utvalt till
domare över levande och döda. 43 Om honom vittnar alla profeterna att var
och en som tror på honom får syndernas förlåtelse genom hans namn."*

Poängen med en avklädd förståelse skulle vara att så som
Jesus smordes vid dopet så ska varje kristen smörjas till
övernaturlig tjänst, sannolikt en kärnpunkt för 1900-talets
pingstteologi. Men bibelfrågan var inte hur Guds lärjungar
skulle kunna göra övernaturliga saker utan om och i så fall hur
Herrens smordes tjänare kunde lida och dö. Messias smörjning
syftar på hans lidande och död.

Den större frågan för tvivlare under 1900-talet har varit om
Jesus verkligen uppstod. Men för alla skriftlärde tiderna igenom

tycks problemet snarast vara om Gud kunde lida och t.o.m. sägas dö? Kunde Gud bli så mänsklig? Det var huvudfrågan när man sökte svar i Skrifterna. Nyckeln i Petrus predikan blir å ena sidan att nu kan även alla hedningar få denne Helige Ande, å andra sidan att undervisningen är menad att gå genom de utvalda apostlarnas förkunnelse. Denne Messias ska bli domaren över såväl levande som döda. Det är tron på hans namn som är nyckeln.

Istället för tanken om att alla kristna ska få tillgång till en obegränsad gudomlig makt är budskapet i Petrus predikan – där Jesu dop nämns – att syndernas förlåtelse genom Jesu namn gäller alla och att denna undervisning i första hand beror av apostlarna.

2. Herrens smordes lidande och människans förvandling.

Skulle inte Jesus upprätta det förtryckta folket och realisera Guds rike?! Lika tillsynes motsägelsefull som Jesu person verkar vara så tycks budskapet å ena sidan leda till fullkomliga manifestationer och samtidigt till ett lidande som inte förefaller ha något annat slut än döden?

Men Guds medlidande var ingen nyhet. Meningsfrågorna fanns med från början. Frågan om faderns offer av sin son finns med redan i 1 Mos då Abraham tar med sin son Isak för det som ser ut att bli hans offer (1 Mos 22). Hela Josefshistorien (1 Mos 37ff) berättar om en far som älskar sin son som han förlorar och tror är död men som visar sig bli sitt folks räddning. Det är den räddningshistorien som blir mönstret för det som ska ske med Messias. Den nya generationen får en ny chans att vid intåget leva detta gudomliga liv. Jesus återkommer ofta till den i praktiken skärpta undervisningen i 5 Moseboken. Lagen är ämnad att vara skriven i levande hjärtan och den lagen handlar om Guds gärning med sitt folk: dö för att leva!

Guds kung David är nyckeln till en riktig förståelse av Messias uppdrag. Kung David fick alla möjligheter men tjänar i det lilla och förefaller vara väl medveten om sin egen oförmåga och Guds mening med det, framför allt Davids kärlek till gemenskapen med Herren. Och såsom David personifierar hela folket, så personifierar Jesus hela det folk som han är kallad att rädda. Folket med kungadömet gick under p.g.a. de smorda kungarnas och folkets synder. Tillslut jämnas templet (Herodes utbyggnad av det andra templet) med marken. Hade Gud lämnat sitt smorda folk? Symeon tillsammans med så många andra vittnar om det motsatta. Man väntade Guds svar – Guds frälsning. Profeten Malakis bok blir inte sällan läst som det sista tecknet på andligt liv före Jesus. Istället hade den judiska gudstjänsten spritts österut såväl som västerut. Fångenskapen i Egypten och Babylon blev frön också i kyrkans växt.

Bibelns böner (Psaltarsalmerna) vittnar om ett intensivt böneliv där precis allting inkluderas, från det högsta till det lägsta. Ofta möter bedjaren meningsfrågorna. Där syns också en

tydlig undervisning om att den som ska befria, att denne är en lidande Herre som ska föra allt till seger. Handlar det om Jesus? Det var det som var frågan. Jesajaprofetian i det 53e kapitlet blir en av nycklarna men också en bok som Daniels bok. Daniel i lejongropen och de fyra vännerna i den brinnande ugnen säger samma sak. Skulle någon kunna gå så långt? Var det meningen att efterföljarna skulle göra detsamma?

3. Herrens tjänare förkroppsligar Herrens närvaro idag – i sin röst och gestalt.

Men är då inte allt detta något för länge sedan? Ett intryck är att ju mer Bibelns budskap studerades, desto mer kom det att betraktas på håll. Ju mer man trängde in i bakgrundsfrågorna desto längre bort tycktes evangeliet komma. Ändå verkar det som om det sker ännu idag?

Hur erfars den gudomliga kraften i en värld som dessutom sekulariserats till oigenkännlighet? Svaret finns i Petrus predikan. Jesus säger till lärjungarna: “den som hör er han hör mig” (Luk. 10:16). Jesu röst bärs av lärjungarna vidare ut i världen, precis i och genom den undervisning som de förmedlat. Det är Jesu röst i evangeliet som ger ny kunskap om Honom. Och hur levandegörs den rösten? I samma Petrus predikan stryker Petrus under inte bara Jesu smörjelse och apostlarnas utvaldhet utan också särmärket att de hade ätit och druckit med honom efter hans uppståndelse, då såg de såren. Guds Ord blir konkret genom att det äts och dricks denna dag. Så var det också med de gamla profeterna.

Det finns en linje för förkunnarna som går över måltidsgemenskapen med sin Herre. Det är inte ens lidandessmörjelsen som är det yttersta tecknet utan den nya måltidsgemenskapen. De hade delat gemenskapen med Jesu Kristi uppståndna och levande kropp och blod genom måltiden. Därför är det genom den som leder den kristna gudstjänsten – delandet av Kristi kropp och blod – som Jesu röst i specifik mening hörs idag. Det får inte fördunklas. Det måste värnas. Detta är en av huvudpunkterna i diskussionen huruvida kvinnor kan, ska eller ens får ta den rollen. Herrens mor visade apostlarna väg men som jungfru och mor, det ska också värnas. På Pingstdagen svetsades de elva apostlarna samman till ett men på en mängd olika språk.

En gudstjänst utan nattvard är som en bönegudstjänst på Jesu tid, den väntar ännu på sitt avslut. Det betyder inte att inte himlen öppnas, den var öppen för alla som vände och vänder sig till levande Gud i bön. Det sker under då som nu, men svaret – det gudomliga – är den nya måltidsgemenskapen. Han vill komma nära var och en som ber, så nära som i brödets och vinets gemenskap. Det är Herrens tjänares särskilda uppgift att förse Guds folk med denna kunskap och denna måltid.

Jesus föds som människa, han dör och uppstår som människa för att han genom människor för alltid ska kunna höras och mötas. Just vid dopet och på Förklaringsberget blir det som

tydligast att det är Fadern som talar genom Sonen, i Andens kraft och bekräftelse. Och den gudomliga rösten hörs i Herrens mänskliga tjänare av idag. Men det är ett Guds Ord som måste prövas, det kan bli fel. Ordets kärna är gudomlig men prästens kropp och själ är fallen, tillskillnad från Jesu.

Herrens Nåds kännetecken ligger inte i det övernaturliga som sådant utan att det bärs i och av människor som hört och sett det övernaturliga budskapet och tagit emot det i sina liv. Kristus har en gång för alla låtit Nåden komma fullkomligt nära. Det är inget vi förfogar över men som vi får ta emot och dela i verklig gemenskap.

Guds Ord har kommit till oss genom apostlarna, därför beror den kristna församlingen av att trons sanning vidmakthålls genom deras undervisning. De märks för livet genom bekräftelsen i apostolisk handpåläggning. Det är inte ens i första hand ett budskap som ska spridas utan en gemenskap som ska växa, personligt, i Jesu namn och närvaro.

Jonas Nilsson